

Carina van Leeuwen,
forensisch onderzoeker
en thriller-auteur

'NIEMAND DIE MIJN VERHALEN CENSUREERT'

Ze werkt al bijna vijftientig jaar bij de politie. Eerst in de uniformdienst, daarna bij de forensische recherche. Na een uit de hand gelopen weddenschap is onderzoeker Carina van Leeuwen een gevestigde naam in de Nederlandse thrillerwereld.

Klopt het dat het schrijven van je eerste boek begon als grap?

'Inderdaad. Schrijfster Carla de Jong benaderde mij als forensische expert mee te lezen met haar boek. Als dank nam ze me mee naar het Vrouwenboekenbal, waar ik haar redacteur ontmoette. Ik grapte tegen haar dat een boek schrijven echt niet zo moeilijk kon zijn, waarop zij mij uitdaagde om binnen vijf maanden met een manuscript te komen. De inzet was een fles wijn. In de trein van Den Haag naar Amsterdam en terug begon ik met het schrijven van mijn eerste verhaal. Niet geheel toevallig begint dat met een onherkenbaar verbrand lichaam op een rangeerterrein.'

En? Was het niet zo moeilijk?

'Nou, terugkijkend was het verhaal nog lang niet af. En heel slecht. Maar niet veel later werd ik toch gebeld door A.W. Bruna. Ze wilde het verhaal als boek uitgeven. Het drong niet meteen tot me door dat het de uitgeverij betrof en niet de boekhandel om de hoek. Blijkbaar had het toch potentie. Vijf versies later was mijn debuutroman *Vuurproef* een feit.'

De hoofdfiguur in je boeken is Renee Spaan, een vrouwelijke forensisch onderzoeker - net als jij. Is het verhaal autobiografisch?

'Nee. Renee is een bedacht figuur, maar wel eentje die zo bij de politie zou kunnen rondlopen. Ze is direct, heeft die typische, soms wat botte politiehumor en moppert graag over de te krappe bezetting bij TGO's, gebrek aan budget en onwetendheid van de teamleiding over de werkvloer. Maar ze is ook enorm gedreven en goed in haar werk. De zaken waarmee ze in

aanraking komt, zijn losjes gebaseerd op (moord) zaken en gebeurtenissen uit mijn dagelijkse praktijk. Om iedere schijn van herkenbaarheid met Amsterdamse zaken te voorkomen, spelen de verhalen zich af in Den Haag. Een stad die ik goed ken, omdat ik er nog steeds woon. En ik gebruik nooit slechts één zaak in mijn boeken. Ik put uit alles wat ik in mijn carrière ben tegengekomen en voeg daar mijn eigen fantasie aan toe.'

Je boeken geven een realistisch inkijkje in het politievak en de organisatie. Leest je teamleiding mee?

'Nee. Ik heb het schrijven gemeld als neventaak, maar er is niemand die mijn verhalen toetst of censureert. Dat zie ik als mijn eigen verantwoordelijkheid en dat vertrouwen heb ik ook gekregen. De (opsporings) informatie in mijn boeken is heel basaal. Wat je leest, zie je doorgaans ook in het achttuurjournaal.'

Er zit in je eerste twee boeken een subtiel strijd tussen de tactische en forensische recherche. Heb je niks met de tactische kant van het vak?

'Ik ben een echt sporenmens, wat dat betreft lijkt ik wel op Renee Spaan. En ik heb gemerkt dat ik liever niet te veel met de emoties van het werk wordt geconfronteerd. Dat was al zo in mijn vorige baan als operatie-assistente en dat merk ik ook nu bij de politie. Patiënten op de operatiekamer zijn over het algemeen onder narcose, als ze wakker worden na de ingreep ben ik daar niet meer bij. Ik maak dus geen persoonlijk contact met ze. Dit geldt uiteraard ook voor de lichamen waar ik als forensisch onderzoeker mee te maken krijg. Die afstand vind ik prettig. Bij de tactische recherche heb je veel meer te maken met 'echte' mensen, met

hun emoties en belevingen. Dan komt het persoonlijk leed dichterbij en dat vind ik lastiger om mee om te gaan.'

Je oogst veel lof met je verhalen. 'CSI in de polder', schreef De Telegraaf. Daarmee is de link naar televisie gelegd. Heeft zich al een producent gemeld voor de verfilming?

'Nee, maar het zou natuurlijk de kers op de taart zijn.'

Maden die uit vuilniszakken met lichaamsdelen kruipen, een onherkenbaar verbrand lichaam, de sectie op een baby... In je boeken beschrijf je sporen en technische aspecten van het vak vrij gedetailleerd. Toch schrik je de lezer niet af. Waarom ben je zo expliciet?

'Omdat het de werkelijkheid is. De verhalen dienen ter ontspanning, maar ik vind het mooi als ik in de buitenwereld meer begrip kan oogsten voor de obstakels in het politiewerk. Daar zijn de masterclasses, die ik in het land aan lezers geef, ook een mooi middel voor. Ik neem lezers mee in de wereld van forensische opsporing. Maar dit levert mij ook veel op. Veel vragen die ik daar krijg, gebruik ik weer in mijn boeken.'

Hoe ga je om met vragen over lopende onderzoeken?

'Daar ga ik nooit op in. Wel vertel ik over de impact van moord of doodslag. Neem de huidige reeks liquidaties in Amsterdam. Het publiek zegt heel makkelijk: "eigen schuld, risico van het vak". Maar niemand kiest ervoor om doorzefd te worden met kogels, ook een crimineel niet. Er is altijd iemand die zo'n persoon gaat missen. Vaak maak ik dan ook een bruggetje naar mijn eigen expertise; ongeïdentificeerde doden.'

Waar komt je fascinatie voor ongeïdentificeerde doden (NN'er - red.) vandaan?

Onopgeloste zaken blijven je als rechercheur altijd bij. Maar bovenal realiseer ik me bij iedere NN'er dat er ergens op de wereld iemand op zoek is naar hem of haar. Dat geeft mij een enorme drive. Nabestaanden zijn soms jarenlang iedere dag bezig met de speurtocht naar een vermist kind, verdwenen ouder of vertrokken geliefde. Die mensen breng je naast duidelijkheid vooral rust. En dat maakt dit het mooiste vak van de wereld.'

LOOPBAAN

Carina van Leeuwen (55) werkte jaren als operatie-assistente in ziekenhuizen in Nederland en op Aruba voordat ze in 1991 naar de politie Den Haag overstapte. Na enkele jaren in de uniformdienst werd ze een van de eerste vrouwelijke forensisch rechercheurs. Sinds 2006 werkt ze als forensisch coördinator in het team Review en Cold Case van de Eenheid Amsterdam.

In 2014 debuteerde ze met het boek Vuurproef. Het is het eerste deel van de serie Unit Plaats Delict. Het tweede deel, Koud Spoor, verscheen op 20 januari dit jaar en een derde deel is in de maak. Haar jarenlange ervaring als forensisch rechercheur vormt de inspiratie voor haar boeken.

Carina studeerde Forensisch Onderzoek aan de Hogeschool van Amsterdam, waar ze nu gastcolleges geeft. Voor haar lezers verzorgt ze masterclasses over forensisch onderzoek en vertelt ze over haar werk.

Over haar 'best drukke baan', zegt ze zelf lachend: 'Er zitten inderdaad te weinig uren in een dag. Maar een druk leven past bij me. Gelukkig ben ik gedisciplineerd en heb ik een goed vangnet. Ik sta in de ochtend om kwart over vijf op en ben na zeven uur avonds weer thuis. Dan is het huishouden grotendeels gedaan en staat mijn eten klaar. Bovendien vind ik alles wat ik doe leuk, daarom kan ik het volhouden.'

www.carinavanleeuwen.com
www.facebook.com/carinavanleeuwen. Deze maand verschijnt haar eerste vlog (videoblog) op www.politie.nl.

'Ik word liever niet geconfronteerd met de emoties van het werk'

DOE MEE EN WIN 'KOUDE SPOOR'!

Juni is de Maand van het Spannende Boek. Dit jaar staan politieverhalen centraal. Uitgeverij A.W. Bruna stelt vijf gesigneerde exemplaren van Carina's tweede boek 'Koud Spoor' beschikbaar voor de lezers van 24/7. Kans maken? Stuur dan uiterlijk 31 juli een mail met je naam, eenheid en adresgegevens naar bladredactie@knp.politie.nl o.v.v. 'Winactie Koud Spoor'. Winnaars ontvangen persoonlijk bericht.